

מאנדי=ר"י"ס=די"י"ס וצוות דוגמניות

צמרת הציגו השבוע את יצירותיה של

הסבתא

של הכלות

במלחמת המינים המודרנית, כי ידוע לכל מי שמשתתף בה — ומי לא משתתף בה? — אין לגבר המסכן שום סיכוי. הוא הפסיד את הקרב עוד לפני שזה נפתח — למרות של נדמה תמיד שהוא ניצח. כך זה היה לפני אלפיים שנה, כשחחה אמנו הגיעה לחופה לבושה עלה תאנה מקסים — וכך זה כיום, כשהיא באה בכיסוי קצת פחות לעניין, אבל לא פחות קסלני.

אחדים מכיסויים אלו נראו ביום שישי האחרון בתצוגת בגוי כלות במלון שרתון. שערך סלון רחל לכה התלאביבי. צחת פגזות כמו מאנדי שאולי, לני אורן, שרה אלי ואילנה שרון הציגו בפני הקהל את יצירותיה של בעלת הסלון, רחל, שנועדו להכניס לתתן המבולבל את הנוקאאוט ה' אחרון לפני שיספיק להתחרט ברגע ה' מכריע.

מאנדי הדגימה שימלת דושיו צרפתי עם מעיל מבד תחרים שחייצרי מעוטר בנוצות. (בתמונה משמאל) לני אורן הדגימה שימלת כלה מאורגנה איטלקית מקושטת בתח' רה שחייצרית (בתמונה מימין).

המיפלצות שלי

אמצע? דנה פנתה שוב לאביה: "ואם אני אגע בפרח או בעלה, יכול לה' יות מוקש בפניס?"
"אף פעם לא, נחמדה," השיב בעלי ב' ביטחון כזה, שאפילו אני הסתכנעתי. גם דנה — וכמו שזה הופיע בפיתאוי

השבוע הגיעו סוף סוף הדי אסון ההתפוי צצות באילת גם לביתנו. לילדים אני מת' כוונת. לצערי הנדול אומנם — אבל מה אני יכולה לעשות נגד זה?
ומתי? דוקא ברגע כליכך שמח. זה היה אחרי חגיגת הספר של דנה, בכיתה א',

אמא, למה אלהים ברא את המוקשים?

מיות, ככה זה נעלם, והיא חזרה לקשקש בהתלהבות על החגיגה וההצגה. אבל אני המשכתי להיות מצוברחת עוד די הרבה.

הפספוסים נמרו ללמוד את אלטוני, הספר הראשון שלהם בחיים, ומובן שזה הצדיק סקס שהאפילו על סקס קבלת תעודת הב.א. שלי באוניברסיטה.
השמחה של דנה היתה כפולה ומכופלת, בגלל שהמורה תמר חלתה. לא שיש לה משהו נגד המורה תמר, אבל בגלל זה נד' חתה החגיגה בשבוע, ואביה הספיק לחזור מהמילואים ולהשתתף. מה יכול להיות שמח יותר?

היה זה כשחזרנו מהחגיגה, כשדנה פית' אום שאלה:
"אמא, למה אלהים ברא את המוקשים?"
"אוי באמת, אמרה רוני."
"איזו טיפשה," אמר אריק.
אני שתקתי, ורק הסתכלתי בתדהמה ב' בעלי. מה פיתאום מחשבה כזו דווקא עכ' שיו?
"זה לא אלוהים ברא את המוקשים, יל' דה," הציל בעלי את המצב. "זה האנשים. את יודעת שהם עושים לפעמים שטויות, נכון?"
זה עוד קצת, אבל הקטנה המשיכה ללכת מהורהרת. שתקתי, מודאגת. איזה חיים, חשבתי לעצמי. איזה מוקשים פיתאום ב'

